

Schriftlezing:

DEUTERONOMIUM 30: 11 - 20

"VASTHOUDEN GEEFT *HOUVAST*"

DOOR KLAAS DE BOER

"Zitten je touwen wel goed vast?" Dat zei deze week iemand tegen me. Geloven is als bergbeklimmen. Dan wil je naar de top van de berg toe en dan heb je soms hulp nodig van een touw dat je vasthoudt. Een ander gaat voorop. En je moet ook nog vertrouwen hebben in die ander, want aan die ander zit je vast met een sterk touw. Daar vertrouwt je op. Dat is nu je houvast. Tenminste, als je dat touw vertrouwt. Want daar gaat het natuurlijk om in het leven dat je houvast hebt, dat je vertrouwen hebt. Nu, vertrouwen moet je verdienen en vertrouwen moet je krijgen.

Het tegenovergestelde van vertrouwen is wantrouwen. Als je wantrouwen hebt, heb je geen houvast meer. En dat maakt mensen kapot. Houvast heb je nodig in je leven. En als je dat kwijt bent, dan ben je een wankel mens.

Ja, wij leven midden in de herfst. Bij ons voor de deur is het één en al blad. En je ziet de bomen die daar staan, kaal worden. Je weet dat die takken leeg worden, maar je hebt ook de zekerheid – en dat is een houvast – dat over een paar maanden die takken weer gaan bloeien. En als je dat vraagt zegt iedereen: "Dat is zo, dat is de wet van de natuur." Zo heeft God dat gemaakt.

Dat zie je ook in het mensenleven zo als het herfst wordt. Je hebt de lente gehad, jong en fris en je geloof is sterk en machtig, kun je prachtig over praten. Dan komt de zomer. Die is helemaal geweldig: alles groeit en bloeit! Maar dan komt de herfst... Ja, dan wordt het minder. Dan ontdek je dat je houvast minder wordt. Dan komt misschien wel de winter. En daar moet je helemaal niet aan denken...

Maar toch weet je dat eens die nieuwe lente komt. Is dat zo? Ja, dat weet ik zeker. Dat staat in dit Boek en dat geeft mij houvast. Houvast kan voor mensen geweldig zijn. Maar houvast kan je ook moeite brengen en twijfel, want geloven is niet altijd dat zekere weten en dat houvast in je leven.

Dan praat je met jongeren en dan wordt er gezegd: "Meneer, meneer, gelooft u dat God bestaat?" Dan zitten we elkaar aan te kijken... "Meneer, heeft u God wel eens een keer gezien?" Ja, dan kun je zeggen: "In de natuur." "Ben je God wel eens tegengekomen?" "Meneer, waarom werd mijn opa zomaar weggenomen?" "Waarom werd mijn zusje zo ziek, dat ze doodging?" Waarom? Dan ontdek je ook in jonge levens geen houvast.

Nu moet ik eerlijk zijn. Heb ik zelf ook wel eens. Dan valt je houvast weg als een leerling weggenomen wordt. Vijftien jaar... Dan denk je: waarom? Dan staat je geloofstouwtje op breken en voel je je in de herfst van je bestaan. Vraagtekens.

Dat hebben die discipelen ook gehad midden in de storm. Jezus aan boord en toch... twijfel. Ze misten het houvast. En met tegenwind moesten ze roeien tegen de klippen op. Zij hadden ook het houvast in Jezus verloren. Weg touw! Weg houvast!

Hoe ga je daar nu mee om als je die moeite hebt in je leven? Dan merk je dat sommige mensen het er vreselijk moeilijk mee hebben dat ze het vertrouwen, het houvast in mensen zijn verloren. Kinderen bijvoorbeeld die gepest worden. "Als ik het vertel," zei eens iemand tegen me, "werd ik niet geloofd." Weg

je houvast! "Ik heb mijn hele leven alleen gestaan. Ik vertrouw niemand meer." Weg houvast! Jongeren die op de vlucht zijn en de deur van het ouderlijk huis hebben dichtgeslagen. Geen vertrouwenspersoon meer. Weg je houvast!

En hoe leer je nu elkaar te vertrouwen? Hoe krijg je nu dat houvast toch terug in je leven? Misschien dat dat verhaal van Mozes ons wat kan helpen. Mozes staat aan het einde van zijn leven. Samen met het volk staat hij op de grens van het beloofde land. Hij weet: ik zal zelf dat beloofde land niet binnengaan. Ik zal dat volk moeten loslaten en zij zullen het touw dat mij aan de hemel verbindt, los moeten laten. Ik zal ze niet meer kunnen corrigeren. Ik kan niet meer bemiddelen in conflicten. Ik kan ze niet meer helpen om de keuzes te maken. Ze gaan zelf dat land binnen.

Dan maakt hij zijn laatste testament, zijn wilsbeschikking. Heel begrijpelijk. Net zoals bij kinderen als ze het huis uitgaan en ouders hen wat mee willen geven, iets wat hen houvast biedt. Ze hebben natuurlijk van vader en moeder die verhalen gehoord. En vader en moeder hebben het hen voorgeleefd. Nu gaan ze alleen verder.

Dan kijkt Mozes zo dat volk eens aan. Hij staat daar op een verhoging en hij houdt zijn laatste preek. Hij kijkt die mensen aan... Veertig jaar door de woestijn getrokken. Heel veel ouderen zijn in de woestijn achtergebleven en jongeren zijn gekomen. Ze hebben in die woestijn van alles meegemaakt. En ze dragen dat machtige verhaal van God in hun hart mee. Ze denken terug aan die uittocht uit Egypte. Ze hebben geleerd hoe God hen bevrijdde uit vreemde machten. Ze hebben het goede gezien en ze hebben het geluk gezien. Toch hebben ze houvast nodig.

Ze hebben meegemaakt dat er honger was en dat zo die kwakkels uit de hemel kwamen. Ze hebben meegemaakt dat er dorst was en dat er water uit de rots kwam. Ze hebben meegemaakt dat God hen hielp toen ze belaagd werden door vijanden. God was hun houvast, hun touw. Ze hebben leefregels gekregen om dat vast te houden. En die leefregels geeft Mozes hen nog een keer mee. Dat is je houvast in je leven. God wil met je meegaan. Zo weet je wat leven is met God. En zoek nu dat houvast.

Dan staat Mozes daar en hij twijfelt... Hij ziet die gezichten, hij kijkt naar die mensen. Hij kent hun namen en dan schieten hem bepaalde gebeurtenissen weer in de gedachten. Hij ziet die ene, die nooit op God vertrouwde, die altijd met hem praatte en die altijd zei: "Er zijn ook wel andere dingen in het leven waar je je aan vast kunt houden." Mozes kijkt hem aan...

Hij ziet diegene staan die over de rug van een ander rijk is geworden. En hij ziet die ander die een grote mond heeft over de verspilling en het geld dat aan de armen moet worden gegeven. Hij kijkt naar iemand die zijn gezin in de steek heeft gelaten. En hij kijkt naar iemand die verdriet heeft gehad.

Het is het laatste testament van Mozes. En Mozes kijkt... Hij denkt aan al die vreugdevolle dingen en hij weet: iedereen gaat zijn eigen kant op. Iedereen gaat straks dat beloofde land binnen en wat dan? Dan moet je gaan kiezen. "Dit geef ik u mee." En dan zegt Mozes: "Kies dan voor het leven, opdat u leeft en uw nageslacht ook leeft." Nog één keer bindt hij dat op hun hart. En dat wil hij vanmorgen bij ons ook doen. Kiezen...

Nu, dat heeft u vanmorgen nog moeten doen. Zal ik nu wel naar die Petruskerk, ja of nee? Straks moet u ook weer kiezen: wat doe ik nu in de collectes die gehouden worden? En thuis moet je kiezen: hoe ga ik met mijn kinderen om? Hoe heb ik ze opgevoed en hoe ga ik ze opvoeden? Laat ik ze vrij of zet ik ze vast met strakke hand. Of op je werk. Werk ik langer door of neem ik een stukje vrijwilligerswerk op me? Of als je morgen in de winkel bent: koop je wat voor de hand ligt of kijk je er ook nog achter: wat er met de produktie is?

Natuurlijk, ik weet het, we doen ons best, maar dat is vaak niet voldoende. De wereld zit zo ingewikkeld in elkaar. Het zijn allemaal grijstinten, het lijkt niet op wit en zwart. Het is niet zwart-wit in de wereld. En

toch, met al die inspanningen die mensen doen, verandert er heel weinig. Dan zie je dat mensen er ook moeite mee hebben.

Ik las deze week in de krant dat 70 procent van de Nederlanders zich irriteert. Niet aan zichzelf of aan de omstandigheden, nee, aan een ander. Je merkt dat er een heel wereldje gecreëerd wordt, ook door kerk-gangers. Hoe ga je daar nu mee om? Ook met de Bijbel. Och, dat is een antiek Boek dat bijna uit zijn band ligt. Wat moet je daar nu mee? Dat geeft toch geen houvast in je leven?

Nee, mijn ideaal in de kerk zou zijn dat je daar iets tegenover stelt, dat je mensen ontdekt die met elkaar Gods aangezicht gaan zoeken, dat ze de Bijbel gaan lezen, dat ze gaan bidden, dat ze met elkaar van gedachten wisselen en niet elkaar vereten. Dat je elkaar durft aan te sporen, dat je elkaar durft te corrigeren.

En dat wil Mozes nu. En hij zegt: "Kies dan voor het leven, want dan gaat het jou en je kinderen wel." Hij wil er nog één ding aan toevoegen: "Kies voor God." Ik wilde u vandaag ook wijzen op de grote keus: kiezen voor Jezus. Ja, Mozes heeft Gods volk uit Egypte geleid. Maar God heeft in Christus *ja* gezegd. Hij heeft Zijn Zoon gegeven, echt gegeven, streep eronder, als verzoening voor onze zonden, gegeven als vergeving van onze zonden om al die gemiste kansen, die gemiste keuzes goed te maken. "Kies dan voor het leven," zegt Mozes, "omdat je anders je eigen leven op het spel zet." Kies dan voor het houvast.

Ik vond het een moeilijke Schriftlezing vanmorgen: kies dan... Is er wat te kiezen? Jazeker. Er is te kiezen tussen dood en leven. Er is te kiezen voor een hemelse weg naar God toe.

Nu weet ik wel, de peilingen voor geloof staan niet gunstig. En ik weet wel, die Radiogemeente wordt ook steeds kleiner, zeggen ze. Maar het geloof, dat blijft. Vertel het toch aan de mensen wat je moet kiezen. Voor de partij van de Heer, de partij van God. Je moet kiezen voor Jezus die Zijn leven overhad voor jou en voor mij. Dan hoop ik niet dat u een zwevende kiezer bent die het nog niet weet. Vandaag: houvast. Kies dan voor het leven. En de lijsttrekker is Jezus Zelf. Eén voor allen, allen voor één. Dat is de opdracht. Hij heeft Zijn leven ervoor overgehad en de kosten zijn duur betaald. En je kunt zeker weten dat Hij er is: het staat in de Bijbel.

Wat heeft Jezus het moeilijk gehad. Zelfs Zijn leerlingen, Zijn discipelen hadden geen houvast. En toch? Houvast kun je vinden in Hem. Geloven dat Hij je vasthoudt. En als je dat gelooft, dat Hij je vasthoudt, dan geeft dat houvast.

Daar kun je wat van leren: dan ga je bidden, dan zoek je de stilte. Dan zoek je, als je misschien je vertrouwen kwijt bent, naar dat houvast. Je kunt misschien denken dat je waardeloos bent. Maar God zegt: "Je bent rijk. Ik houd je vast. Houd je maar vast aan Mij." Als je op jezelf kijkt, denk je: ik kom er helemaal niet uit. Maar God zoekt de mooiste dingen op in je leven. God zoekt jou, echt. Dan ontdek je dat je daar niet buiten kunt. En dan ga je anders naar anderen kijken. En je leert weer vol vertrouwen op weg te gaan, want je weet dat je gedragen wordt door een touw dat je vasthoudt en dat niet kapot kan. Je mag vertrouwen op Hem. Je mag je vastklemmen aan Hem. Dan moet je je ogen dicht doen en vertrouwen op de Heer.

Ja, geloven, dat is bergbeklimmen. En bergbeklimmen is spannend. Spannend voor mensen, spannend voor wie ermee bezig is. Leven is als bergbeklimmen. Dan komt de herfst misschien wel en zie je de blaadjes van de bomen vallen. Zelf voel je je misschien ook in de herfst van je leven. Op moeilijke momenten, twijfel je. Dan lijkt het wel alsof het touw het begeeft. Dan sla je de pinnen in de rots en dan gaat dat touw er omheen om je vast te houden.

Dat is nu de belofte die God je geeft door Mozes heen. Als je kiest voor het leven, houdt Hij je vast. God heeft ook een plan met uw en met jouw leven. En aan het eind komt alles goed. Hou je toch vast aan de belofte van God. Dan ontdek je: vasthouden, dat geeft houvast. Als je dat touw vasthoudt, geeft dat houvast. En bij twijfel en zekerheid ga je de berg op, slaat je pinnen vast en houd je vast. En je klimt iedere

keer meer naar boven, meer naar boven... Houvast. In twijfel en in zekerheid: houvast. Klem je vast aan Jezus de rots. Hou het touw in de gaten, het touw van het geloof.

Ja, hier zitten drie draadjes door dit touw. Kijk: één, twee, drie... Dat geeft zekerheid. Vader, Zoon en Heilige Geest. En die Drie vormen een eenheid. Die houden je vast.

Lieve mensen, klem je vast aan die rots. Sla gerust je pinnen vast in die rots, touw er omheen. Vasthouden! Naar boven! Want dat geeft houvast. Amen.